

ಆತ್ಮ ಸಂತ್ಯಾಜಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಸೇವೆ

ಮನುಷ್ಯನ ಬದುಕಿನ ಮಹತ್ವವೇನು ? ಯಾಕಾಗಿ ಆತನು ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಾವು ಕೇಳುವುದಾದರೆ ಬದುಕಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೆಲವರು ಹಲವು ವಿಧದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಬಹುದು, ಜೀವನವೆಂಬುವುದು ತಿಂದುಂಡು, ಎಂಜಾಯ್ ಮಾಡಿ, ಮರಿಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ, ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಶೋಷಿಸುವುದೇ ಒಂದು ಬದುಕಿನ ಉದ್ದೇಶವೆಂದು ತಿಳಿಯುವವರು ಒಂದೆಡೆ, ದೇವನು ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ... ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬ ವೈರಾಗ್ಯ ಭಾವನೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುವವರು ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮಾನವನ ಈ ಬದುಕಿನ ಈ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಒಂದು “ಪರೀಕ್ಷೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಒಳಿತು, ಕೆಡುಕುಗಳ ಅಂತರವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಬದುಕನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುವುದೇ ಈ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಉದ್ದೇಶ.

“ನಾಲ್ಕು ದಿವಸದ ಬದುಕು” ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ಹೌದು... ನಮ್ಮ ಮಾನವರ ಆಯುಷ್ಯ ಕಾಲ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಡಿಮೆ ಆಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ನೂರು ವರ್ಷ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಜ - ಅಜ್ಜಿಯರು ಇಂದಿ ಕಾಣ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇಂದು ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷ ಬದುಕಿದರೆ ಅದು ದೊಡ್ಡ ಆಯುಷ್ಯ. ಇದೀಗ ಅವತ್ತು, ಎಪ್ಪತ್ತು ಅಂತಿಮ ವೆನಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇನು ? ಕಳೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನು ? ಎಂದು ಯೋಚಿಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಆರೋಗ್ಯ, ಯಾವನ ನಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿ ಹೋದ ನಂತರ ನಾವಿ ಶಕ್ತಿವಂತರಾಗಿದ್ದಾಗ ತಿಂದುಂಡು, ಮಜಾಮಡಿ, ನಮ್ಮ ಸುಖದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಚಿಂತಿಸಿ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ಬದುಕುವುದು, ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಹಾಗೂ ಅಶಕ್ತಿಯು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡಿದಾಗ ನಮಗೆ ಅರಿವಾಗುತ್ತದೆ ನಾವು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಾಧಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು.

ಮಾನವನಿಗೆ “ಹೃದಯ” ಎಂಬುದು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಪರರಿಗಾಗಿ ತುಡಿಯುವ ಮಿಡಿತವಿರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕರುಣೆ, ಕಾಳಜಿ, ಪ್ರೀತಿ, ತ್ಯಾಗ, ಸಹನೆ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಯಾರಾದರೂ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಿದ್ದರೆ “ಅಯ್ಯೋ” ಎಂಬ ಉದ್ಗಾರ ಮಾನವ ಸಹಜ ಅಂತಃಕರಣದಿಂದ ಹೊರ ಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮಗಾಗಿ ಬದುಕುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪರರಿಗಾಗಿ ಬದುಕಿದಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು. ಅದನ್ನೇ ಸೇವೆ ಅನ್ನುವುದು. ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ನೆರೆಕೆರೆ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜದವರಿಗೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಗನಿಸಾರ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು. ಇಂದು ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡುವವರು ಈ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹಳವಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸೇವೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಎಂಬುವುದನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಿ ಮಾತ್ರ ಬಲ್ಲದು. ಯಾವುದೇ ಸ್ವಾರ್ಥವಿಲ್ಲದೆ ಹೆಸರು, ಹಣ ಅಧಿಕಾರ ಯಾವುದರಾಸೆ ಇಲ್ಲದೇ ಆತ್ಮ ಸಂತ್ಯಾಜಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸೇವೆಗೆ ಪುಣ್ಯವಿದೆ. ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕಾಗಿ, ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸೇವೆಗೆ ಪ್ರತಿಫಲವು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲೇ ಲಭ್ಯವಾಗಬಹುದು, ದೇವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಮಹತ್ವವಿರದು. ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಕೆಲವು ಜನರಿದ್ದಾರೆ, ಯಾವುದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಜನ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಧಾವಿಸಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಆರ್ಥಿಕ ಬಲವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ ಸಮಯವನ್ನು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಳಸಿ ಇವರು ಜನರಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಲು ಸದಾ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹವರನ್ನು ತೆರೆಯಮರೆಯ ಸಮಾಜ ಸೇವಕರು ಎನ್ನಬಹುದು. ಅವರನ್ನು ಈ ಸಮಾಜದ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸನ್ಮಾನ, ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ದಕ್ಕಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊಗಳಿಕೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಡ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹವರೇ ಸನ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರು. “ರಶೀದಾ” ಎಂಬ ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಗೃಹಿಣಿ ಅಷ್ಟೇನು ಅನುಕೂಲಸ್ತರು ಅಲ್ಲ. ದಿನಾ ಪತ್ರಿಕೆ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಯುವಕನಿಗೆ ಕಿಡ್ನಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೆಂಬ ಪ್ರಕಟಣೆ ಓದಿ ಈ ಮಹಿಳೆ ಅಪರಿಚಿತನ ಮನೆಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಾನು ಕಿಡ್ನಿ ದಾನ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ದಿಗ್ಭ್ರಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬಹುಶ ಈಕೆಗೆ ಹಣದ ಅಗತ್ಯ ಇರಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಬೆಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಾಗ ತನಗೆ ಆತ್ಮ ಸಂತ್ಯಾಜಿಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಬೆಲೆಯು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ರಶೀದಾ ತನ್ನ ಕಿಡ್ನಿ ಆತನಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಿದಳು. ಇಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದಾಗ ನಿಜಕ್ಕೂ ಖುಶಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಸಹನಾ ವಿಮೆನ್ಸ್ ಕೌನ್ಸಿಲಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾವು ಪತಿ-ಪತ್ನಿಯರ ವೈಮನಸ್ಸನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿ ಭಿದ್ರವಾದ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಒಂದು ಕೂಡಿಸಿ ಪುನಃ ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ ನೆಲೆಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಹಲವು ವರ್ಷದಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ ದಂಪತಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕೂಡಿಸಿದಾಗ ಸಿಗುವ ಆತ್ಮಸಂತ್ಯಾಜಿಯ ಅನುಭವ ವರ್ಣಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದಾಗ ಅದರಿಂದ ಅನ್ಯರಿಗೆ ಲಾಭ ಲಭಿಸಿದಾಗ ನಮಗೆ ಆಗುವ ಖುಷಿ ತೃಪ್ತಿಯು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ದಕ್ಕಿದರೂ ಆಗದಿರುವಂತಹದ್ದು. ನಾವು ಬದುಕಿರುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಏನಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ಬದುಕುವುದು ಮಾನವ ಬದುಕಿನ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಹಣದಿಂದಲೇ ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸಮಯ ಶಕ್ತಿ ಯುಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೂ ಈ ಒಳಿತನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಒಂದು ಮುಳ್ಳು, ಗಾಜು ತುಂಡನ್ನು ಕೂಡ ಎತ್ತಿ ಬದಿಗೆ ಬಿಸಾಡುವ ಮಾನವೀಯ ಗುಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅದೇ ಸಮಾಜ ಸೇವೆ. ನಾವು ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಡುವ ಮೊದಲು, ಶಕ್ತಿ ಉಡುಗುವ ಮೊದಲು ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಬದುಕಿರುವ ಕಾಲವನ್ನು ಇನ್ನೋರ್ವನ ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕಳೆದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲ ದೇವನಿಂದ ಖಂಡಿತಾ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಒಳಿತಿನ ಕೆಲಸವು ಸದಾ ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟ ಕಾಲದಲ್ಲಿ (ಕಷ್ಟ, ಸಮಸ್ಯೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ) ನೆರಳಾಗಿ ಬಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ಲೇಖನ ಬರೆಯುವ ಒಂದುದಿನ ಮೊದಲಿನ ಘಟನೆಯನ್ನೇ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಿಸಿವಿದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಕೌನ್ಸಿಲಿಂಗ್ ಮಹಿಳೆಯರೆಲ್ಲಾ ಬೇರ್ಪಟ್ಟ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಸೇರಿಸಲು ದೂರದ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಖುಷಿಯಿಂದ ಮರಳಿ ಬರುವಾಗ ನಾವು ಪ್ರಯಾಣಿಸಿವ ಕಾರು ಘಾಟಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿಹೊಡೆಯಿತು, ಹೊಡೆದ ರಭಸಕ್ಕೆ ಕಾರಿನ ಮುಂಭಾಗ

ಹುಡುಕಿಯಾಗಿತ್ತು. ಬದಿಗೆ ಕುಳಿತವರಿಗೆ ಅಪಾಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪವಾಡವೆಂಬಂತೆ ಕಾರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಯಾರಿಗೂ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಗಾಯಕೂಡ ಆಗದೇ ಪಾರಾಗಿದ್ದವು. ಆವಾಗ ನಮಗೆ ಅನಿಸಿದ್ದೇನೆಂದರೆ ನಾವು ಒಳಿತಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಆ ಪುಣ್ಯವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಈ ಅಘಘಾತದಿಂದ ಜೀವ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು.

ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸು ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ದಾರಿಯೂ ತೆರೆಯುತ್ತದೆ. ಒಳಿತಿನ ಸಂಕಲ್ಪ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಖಂಡಿತಾ ಅದು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತದತ್ತಾ ತನ್ನ ಮನೆ, ಕುಟುಂಬವನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವುದು ಸರ್ವತಾ ತಪ್ಪು. ಮೊದಲು ಮನೆ-ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹೆತ್ತಮ್ಮನಿಗೆ ಹಿಂಸೆ ನೀಡಿ, ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸು ನೋಯಿಸಿ ಊರಿನವರ ಹೆತ್ತವರ ಕಣ್ಣೀರು ಒರೆಸುವ ಮುಖವಾಡದ ಸೇವೆ ಎಂದಿಗೂ ನ್ಯಾಯವಲ್ಲ. ಮನೆಯೊಳಗೆ ಜಗಳ, ಹೊಡೆತ ಮಾಡುವಾತ ಊರವರ ಕುಟುಂಬದ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಬಿಡಿಸಲು ಹೋಗುವುದು ಹಾಸ್ಯಸ್ಪದವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಇರಬೇಕು. 'ಮನೆಗೆ ಮಾರಿ ಊರಿಗೆ ಉಪಕಾರಿ ಎಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ಆಗಬಾರದು. ಸ್ವಾರ್ಥವಿಲ್ಲದೇ ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡುವಾಗಲೇ ಸಂತೃಪ್ತಿ ಲಭ್ಯವಾಗುವುದು.

ಶಹನಾರ್ಯ್ ಎಂ.